

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Ἐγκυκλιεμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἑξῆς ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμῆς 120. Ἐξά-
μηνη δραχ. 66. Τρίμηνη δραχ. 35.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσια διατμ. 50.
Ἀμερικῆς δολάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑβραίων καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩΙ 1939

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΑΘΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου 431' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθόπουε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εἰρητίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθήναι, 28 Σεπτεμβρίου 1940

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 44

Ἡ μικρὴ πριγκηπισσα

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ ΥΠΟ F. H. BURNETT

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Ἡ μὲς Μιντσιὶν δὲν βαστούσε ἄλλο πιά. Τὸ ἀνέβασμα τῆς σκάλας καὶ ἡ φόρκα τῆς γιὰ τὴν ἐξαφάνιση τῆς πουτίγκας τὴν εἶχαν κάνει ἐξαλλη. Καὶ ἡ πουτίγκα αὐτὴ εἶχε φυλάχθῃ ἀποκλειστικὰ γι' αὐτὴν! Δυὸ ἡχηροὶ μπάτσοι ἀστραφάν στα μάγουλα τῆς Μπέκυ.

—Ὅρῖστε γιὰ νὰ μάθης νὰ λές φέμματα! εἶπε. Καὶ τώρα πήγαινε εὐθὺς στὴν κάμαρά σου.

Ἡ Σάρα καὶ ἡ Ἑρμίνα εἶχαν παρακολουθῆσαι ὅλη αὐτὴ τὴ σκηνή. Ὑστερα ἀκουσαν τὰ βήματα τῆς Μπέκυ ποὺ ἔτρεχε πρὸς τὴ σοφίτα καὶ τὴν πόρτα τῆς ποὺ ἔκλεινε. Κατάλαβαν πὺς ἡ δυστυχισμένη μικρούλα εἶχε πέσει στὸ κρεβάτι τῆς.

—Δύο μπορούσα νὰ φάω, ἂν μοῦ τίς ἔδιναν! ἔλεγε στοὺς λυγμούς τῆς. Τέτοια πείνα εἶχα! Μὰ ποτέ, ποτέ μου δὲν ἀγγίξα τίποτε. Ἡ μαγειρισσα τὴν πῆρε καὶ τὴν ἔδωσε στὴν ξαδέρφη τῆς ποὺ ἔρχεται κάθε τόσο καὶ τὴν βλέπει.

Ἡ Σάρα, ὀρθὴ μέσα στὸ σκοτάδι ἐσφιγγε τὰ χέρια τῆς μὲ ἀπόγνωση. Τῆς φαινόταν ἀδύνατο νὰ κρατηθῇ παραπάνω, μὰ ὡστόσο περίμενε ὥσπου νὰ κατέβῃ ἡ μὲς Μιντσιὶν καὶ νὰ γίνῃ πάλι ἡσυχία. Τότε ξέσπασε:

—Τὴν κακὴ! Τὴν ἀκαρδὴ γυναίκα! Αὐτὴ κλέβει τὰ φαγητά κι' ὕστερα κατηγορεῖ τὴν Μπέκυ. Ἡ κακομοῖρα ἡ Μπέκυ! Εἶναι τόση ἡ πείνα τῆς καμμιά φορά, ποὺ μαζεύει καὶ τρώει τὰ ψίχουλα ἀπὸ τὸ ψωμί.

Καὶ κρύβοντας τὸ πρόσωπό τῆς στὰ χέρια τῆς ξέσπασε σὲ ἀκράτητα κλάμματα ποὺ ἔκαναν τὴν Ἑρμίνα νὰ τὰ σαστίσῃ. Ἡ Σάρα, ἡ γενναία τῆς Σάρα ἔκλαιγε! Μὰ τί συνέβαινε

λοιπὸν; Ἦταν ἀραγε ἀλήθεια; Μιὰ φοβερὴ ὑποψία γεννιόταν σιγά-σιγά στὸ κοιμισμένο μυαλὸ τῆς ἀγαθῆς Ἑρμίνας. Σηκώθηκε καὶ πασπατευτά, ἔφθασε ὡς τὸ τραπέζι, βρῆκε τὸ κουτί μὲ τὰ σπέρτα καὶ ἀναψε τὸ κερί. Ὑστερα ἔσκυψε μὲ ἀγλήπη πάνω ἀπὸ τὴ Σάρα μὲ ἕνα βλέμμα γεμάτο ἄγωνία:

—Σάρα, μουρμούρισε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεψε, Σάρα, καὶ σὺ; . . . καὶ σὺ; . . . Δὲν τὸ λές ποτέ, δὲν θέλω νὰ σὲ προσβάλω, μὰ σι' ἀλήθεια, σοῦ τυχαίνει νὰ πεινάς καμμιά φορά;

Αὐτὸ ἦταν ἡ σταγόνα ποὺ ἔκανε τὸ ποτήρι νὰ ξεχειλίσῃ. Ἡ Σάρα σήκωσε τὸ κεφάλι τῆς καὶ κοίταξε τὴν Ἑρμίνα στὰ μάτια.

—Ναί, εἶπε μὲ πάθος. Ναί, σχεδὸν κάθε μέρα εἶμαι πεινασμένη. Καὶ τώρα ἀκόμη πεινῶ τόσο πολὺ, ποὺ θάτρωγα ὅ,τι κι' ἂν μαῦπεφτε στὰ

χέρια. Καταλαβαίνεις λοιπὸν πὺς μοῦ φαίνεται διὰν ἀκούω τὴ δυστυχισμένη τὴ Μπέκυ, νὰ κλαίῃ ἐπειδὴ πεινάει πιά πολὺ ἀκόμη κι' ἀπὸ μένα.

—ὦ, ἔκανε ἡ Ἑρμίνα. Κι' ἐγὼ ποὺ δὲν εἶχα ἰδέα!

—Δὲν ἤθελα νὰ σοῦ τὸ πῶ. Μοῦ φαινόταν πὺς θὰ μὲ περνοῦσε πιά γιὰ ζητιάνα, ἂν σοῦ ἔλεγα ἕνα τέτοιο πράγμα. Ἀρκεῖ ποὺ ὅσοι μὲ βλέπουν ἔξω μὲ περνοῦν γιὰ ζητιάνα ἀληθινή.

—Ὅχι, ὄχι! Διαμαρτυρήθηκε ἡ Ἑρμίνα. Δὲν μοιάζεις διόλου μὲ ζητιάνα. Μπορεῖ τὰ ρούχα σου νὰ εἶναι παλιὰ καὶ ξεθαμμένα καὶ τὰ παπούτσια σου χαλασμένα, μὰ δὲ μοιάζεις μὲ ζητιάνα καὶ οὔτε θὰ μοιάσης ποτέ σου.

—Μιὰ μέρα ἕνα ἀγοράκι μοῦ ἔδωσε ἕνα σελλί, εἶπε ἡ Σάρα καὶ γέλασε ἀθελά τῆς μ' αὐτὴ τὴν ἀνά-

Ὁ Μπέμπης γιαιτρεύει τὸν Αἰάντα, πραγματικὸ μὲγέλο του φίλο

μνηση. Νά το ! Έκανε βγάζοντας την καρδέλλα που είχε στο λαιμό της. Δέν θά τού έρχόταν ποτέ σ' αυτό να μου δώση έλεημοσύνη, αν δέν έμοιαζα σ' αλήθεια με ζητιάνα.

Τά δυο κορίτσια με τά μάτια άκόμη δακρυσομένα, άρχισαν να γελούν.

— Και ποιά ήσαν τά άγοράκι που σου δώσωσ ; ρώτησε ή Έρμίνια, κοιτάζοντας τό τρυπημένο σελλίνι.

— Ήταν ένα χαριτωμένο παιδάκι, άπάντησε ή Σάρα, και έβγαине από τό σπύτι του για να πάη, φαίνεται, σέ κάποια γιορτή. Είναι ένα από τά παιδιά της Μεγάλης Οικογένειας, εκείνο που έχει τά παχουλά γαιμπάκια και που έγω τό βάρπυσα Γκού. Ή κάμαρά του θά ήταν γεμάτη παιχνίδια, καρμέλλες και κάθε λογής γλυκά, και θά κατάλαβε φαίνεται πως έγω δέν έχω τίποτε άπ' όλα αυτά.

Ή Έρμίνια τινάχτηκε. Αύτά τά τελευταία λόγια της Σάρας της έφεραν μία ξαφνική έμπνευση :

— Ή Σάρα ! φώναξε, τί κουτή που είμαι που δέν τό συλλογίστηκα πρωτίτερα !

— Τί πράγμα ; ρώτησε ή Σάρα.

— Σήμερα τό πρωί έλαβα ένα τόσο μεγάλο κασελάκι, που μου τό έστειλε μία θεία μου, ή πιό καλή άπ' όλες. Είναι γεμάτο ώραια πράγματα. Δέν τό έχω άνοιξει άκόμη γιατί έφαγα πάρα πολλή πουτίγκα τό μεσημέρι. Ξέρω όμως τί θά έχη μέσα, εξακολούθησε μπιερδεύοντας τά λόγια της από την βία της να τά πη γρήγορα : Θά έχη καινήκ, θά έχη παστιτσάκια, κουλούρια, μπισκότα, κόνιττα, σοκολάτες. Θά πάω να τό φέρω και θά τά φάμε όλα !

Ή Σάρα πιάστηκε από τό χέρι της Έρμίνιας. Την έπιανε ζάλη μόνο που άκουγε όλα αυτά τά ώραια πράγματα.

— Νομίζεις πως θά μπορέσης να τό φέρης μόνη σου ως εδώ επάνω ; ρώτησε.

— Ω, είμαι βέβαιη ! άπάντησε ή Έρμίνια.

Και τρέχοντας στην πόρτα τή μισάνοιξε και κοίταξε έξω.

— Όλα τά φώτα είναι σβυστά, είπε. Όλοι έπεσαν να κοιμηθούν. Θά κατεβώ σιγά-σιγά και δέν θά με πάρουν είδηση.

Ή Σάρα έπιασε ξαφνα τά χέρια της Έρμίνιας. Τά μάτια της έλαμπαν.

— Έρμίνια, είπε, μου ήρθε μία ιδέα ! "Ας πούμε πως δίνουμε μία μικρή γιορτή κι' ας καλέσουμε και τό φυλακισμένο τού γειτονικού κελιού. Τί λές ;

— Μά και βέβαια. Χτύπησέ της

στον τοίχο. Ο δειμοφύλακας δέν μπορεί να την άκούση.

Ή Σάρα πήγε κοντά στον τοίχο και άκουσε τή δυστυχισμένη Μπέκυ που έκλαιγε άκόμη. Της χτύπησε τέσσερις φορές.

— Αυτό σημαίνει : « Έλα να με ίδης, έχω κάτι να σου πώ », έσήγησε.

Πέντε γοργά χτυπήματα της άπάντησαν.

— Έρχεται, είπε.

Την άλλη στιγμή άνοιξε ή πόρτα και ή Μπέκυ παρουσιάστηκε. Τά μάτια της ήταν κατακόκκινα και μόλις αντίκρουσε την Έρμίνια σήκωσε την ποδιά της και άρχισε να τά τρίβη.

— Μή με ντρέπεται, Μπέκυ, μή στενοχωριέσαι για μένα ! φώναξε ή Έρμίνια.

— Η μίς Έρμίνια μές προσκαλεί και τίς δυο μας να φάμε μαζί της ένα κουτί γλυκά που της έστειλαν σήμερα και που θά μας τά φέρη εδώ επάνω, είπε ή Σάρα.

Τό σκουπί της Μπέκυ γλύστρησε κατά πίσω δέν έπίστεινε τ'αυτιά της. — Γλυκά ; έκανε, γλυκά για φάγωμα ;

— Και βέβαια, είπε ή Σάρα. Και θά παίξουμε πως δίνουμε μία μεγάλη γιορτή. . .

— Και θά τά φάμε στην γιορτή αυτή ! συμπλήρωσε ή Έρμίνια. Τρέχω να φέρω τό κουτί !

Τόση ήταν ή βία της, που καθώς έφευγε της έπεσε τό σάλι από τους ώμους δίχως να τό πάρη είδηση και κανείς δέν τό πρόσεξε για να της τό δώση. Ή Μπέκυ τά είχε χάσει από τή χαρά της.

— Ω μίς, τραύλισε με δυσκολία, τό ξέρω καλά, έσεις της είπατε της μίς Έρμίνιας να με προσκαλέση. Έτσι μούρχεται να κλαίω από τή χαρά μου.

Κι' ήρθε κοντά στη Σάρα και την κοίταξε με λατρεία. Μά ή φαντασία της Σάρας είχε άρχεισει κιόλας να δουλεύη έντατικά. Μέσα σ' αυτή την άθλια σοφίτα, παρά τό άβάσταχτο κρύο, παρά την κούρασή της και την πείνα της, ή πρόταση της Έρμίνιας την είχε ένθουσιάσει.

Αναστένανε βαθείά :

— Όταν πάνε όλα πολύ άσχημα, είπε, έρχεται πάντα κάτι εδάριστο που δέν τό περιμένεις. Θάλεγε κανείς πως ένας καλός Μάγος έρχεται και τά διορθώνει. Αυτό είναι κάτι που πρέπει πάντα να τό θυμάμαι ! Ποτέ κανείς δέν είναι δυστυχισμένος ως τό τέλος.

Και χαρούμενη χτύπησε την Μπέκυ στην πλάτη :

— Έλα, δέν κάνει πιό άλλα κλάματα για' άπόψε, είπε. Τώρα να με βοηθήσης να στρώσουμε τό τραπέζι.

— Να στρώσουμε τό τραπέζι, μίς ; έκανε ή Μπέκυ με άπορία, κοιτάζοντας γύρω της. Και με τί ;

— Αλήθεια, δέν έχουμε τίποτε, είπε ή Σάρα χαμογελώντας και ρίχνοντας κι' αυτή μία ματιά στή γυμνή σοφίτα. Μά την ίδια στιγμή είδε κάτω στο πάτωμα κάτι κι' έσκυψε και τό σήκωσε γεμάτη χαρά. Ήταν τό κόκκινο σάλι της Έρμίνιας.

— Ξέρω πως της Έρμίνιας δέν θά της κακοφάνη, φώναξε, αυτό τό σάλι θά τό βάλουμε για τραπέζομάνηλο. Τί ώραιο που είναι !

Έσπρωξαν τό τραπέζι στή μέση και τό σκέπασαν με τό σάλι. Τό κόκκινο είναι σ' αλήθεια μοναδικό χρώμα. Μόλις έφριξαν τό σάλι επάνω στο τραπέζι, εδύς ή κάμαρα άλλαξε όψη, ζεστάθηκε.

Ή Σάρα στάθηκε σκεπτική για μία στιγμή :

— Και τώρα, τί άλλο χρειάζεσαι ; είπε. Για στάσου να σκεφθώ λιγάκι. Ο Μάγος θά μου στείλη δίχως άλλο καμμία καλή σκέψη.

Έκρυψε τό πρόσωπο μες στά χέρια της και σέ λίγο φώναξε με χαρά.

— Βρήκα ! βρήκα ! Θά φάσω στο μπαούλο μου που είχα όταν ήμουν πλούσια !

Και με τά λόγια αυτά έτρεξε στη γωνιά όπου βρισκόταν τό μπαούλο.

(Ακολουθεί) ΓΕΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΜΑΘΗΤΡΙΑ

Νά, μεγάλησα, παιδιά, και μου πήρανε μία σάκκα. Με δυο στρογγυλά κλειδιά πούχει μέσα και μία πλάκα.

Δέτε, ακόμα ένα μικρό Μοσχουνη, παιδιά μου, πάρει (Βήτα, γάμα, δέλτα, ρά), Νά διαβάσω, αλφαβητάρι.

Μοσβαλαν και μία ποδιά Σκούρα—Θέ μου, τί γελοίο Μά έτσι, λένε, τά παιδιά Πάνε πάντα στο σχολείο.

Έχω ακόμα ένα κουτί Με μολύβια και κραγιόνια. —Πόσο οι άνθρωποι είν' κουτοί. Δέν τό γέμιζαν. . . μπουμπόνια ; . .

Μά ή μαμμά λέει σοβαρά, —Γράμματα καλά αν δέν μάθης, Δέστο στο μυαλό γερά, Χίλια βάσανα θά πάθης. . .

Κι' έτσι—σαν ένα καλό Κοριτσάκι, τό βιβλίο Παίρνω, πρόσοχα γελά. Και τραβάω για τό σχολείο. . .

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ-ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΑΘΗΝΑ-Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ

Αγαπητοί μου,

ΤΑ έγγόνια μου έχουν στή γειτονιά τους έναν παπαγάλο, που τά διασκεδάζει πολύ με τή νόστιμη φλυαρία του και σήμερα που πήγα,μ' έκαμαν να τον ιδώ και να τον άκούσω. Είν' ένα μεγάλο και πραγματικώς όφρατο πουλί, με χοντρό κεφάλι και φτερά πράσινα και κόκκινα. Άλλά τό στόμα του δέν παύει στιγμή. Ο,τι άκούει, τό ξαναλέει καθαρότατα, καθυπό άνθρωπίσια, μιμωόμενος πιστά τή φωνή και τον τόνο του. . . πρωτοτόπου, έτσι που νομίζεις πως άκούς τότε γυναίκα, τότε άντρα, τότε παιδί και τότε. . . ζωο. Γιατί κάνει και τό γαΐδαρο του μανόδη, και την κατοίκα του γαλατά. Μιμείται την κυρία του που φωνάζει την δηρηρέτρια, τότε σιγά, τότε δυνατά, τότε με θυμό : «Θοδώρα ! . . Θοδώρα ! ! . . Θοδώρα ! ! ! . . ». Κάνει άπαράλλαχτα τίς φράσεις από τίς κουβέντες που άκούει στο σπίτι ή στή γειτονιά : «Καλέ τί λές ! α, μά, μά, μά ! . . ». Ή : «Μά σου είναί ένας ! πώ, πώ, πώ !».

Τέτοια τον άκουσα να λέη ένα σωρό και δέν μπορώ να σάς πώ πόσο γέλασα. Ή κοινή λαϊκή φράση «τί γελάς ; μαϊμού χορεύει ;», δείχνει πως τό πιό άστείο, τό πιό γελαστικό στον κόσμο είναι ο χορός της μαϊμούς. Δέν τό πιστεύω. Τό μίλημα του παπαγάλου είναι πολύ άστείοτερο. Ο πιό σοβαρός, ο πιό μελαγχολικός άνθρωπος είναι άδύνατο να μη γελάση άκούγοντας να μιλά ένας παπαγάλος με τόσο τέλεια μίμηση, σαν αυτόν που άκουσα σήμερα με τά έγγόνια μου. Και τέτοιος βέβαια θά ήταν κι' εκείνος που έκαμε τόση κατάπληξη στο χωριάτη, που πρώτη του φορά έδλεπε παπαγάλο. Θά ξέρετε τό παλιό ανέκδοτο : Ο χωριάτης, λέει, περνούσε μεσημέρι από ένα δρόμο που ήταν έρημος. "Αξαφνα άκούει : «Καλημέρα, μπάρμπα !». Κοιτάζει γύρω του, κανένας. Κάνει δυο βήματα, και πάλι : «Καλημέρα, μπάρμπα ! . . Καλά είσαι ;». Την τρίτη φορά, έπιτέλους, εξακριβώνει πως τού μιλούσε ένα πράσινο πουλί, μέσ' από ένα κλουδί, κρεμασμένο στο παράθυρο ενός μαγαζιού. Και βγάζοντας τή σκούφια του, τού λέει : «Με συμπαθής, άφεντικός, που σέ πήρα για πουλί !».

Υστερα, με τά έγγόνια μου, μιλήσαμε πολύ για παπαγάλους και θυμηθήκαμε κι' άλλα σχετικά ανέκδο-

τα, ανάμεσα σ' αυτά και κάποιο νοστιμώτατο, που διηγήθηκε μία φορά στον Άνακία ο κ. Ν. Ποριώτης : "Ένα πολεμικό καράβι στάθηκε σ' ένα λιμάνι της Άφρικής, και κάθε ναύτης άγόρασε ένα κι' από ένα παπαγάλο. "Όλοι αυτοί οι παπαγάλοι άρχισαν να μιλούν, εκτός από εκείνον που είχε άγοράσει ένας ναύτης υδραΐος. Και κάθε μέρα, άκούγοντας τούς άλλους και ζηλεύοντας, τού παραπονώταν με την υδραΐική προφορά του : «Παπαάλοζα (παπαγαλάκι) πές και σ' κανένα λόο !». Έπιτέλους ο βουβός παπαγάλος τό έμαθε. Και μία μέρα, οι ναύτες τον άκουσαν—και φαντάζεσθε με τί γέλια—να λέη άπαράλλαχτα όπως τού έδλεγε ο κύριός του : «Παπαάλοζα, πές και σ' κανένα λόο !».

Τά έγγόνια μου με ρώτησαν αν είναι αλήθεια και κάποια άλλα ανέκδοτα παπαγάλων που έχουν άκούσει, π χ, για έναν που, όταν τον πήρε ένας κλέφτης, φώναζε μέσα άπ' τό σακκι που τον είχε βάλει, «κλέφανε τον παπαγάλο !», ως που τον άκουσαν και τον βρήκαν και για έναν άλλον, που έμαρτύρησε την ο-

πηρέτρια πως έσπασε ένα ποτήρι και τό πέταξε στα σκουπίδια. Άλλά τούς είπα πως αυτά είναι φέμματα. Τά πλάττουν, τά λένε και τά πιστεύουν άπλοϊκοί άνθρωποι, που δέν ξέρουν πως οι παπαγάλοι μιλούν. . . παπαγαλίστικα, μιμωούνται δηλαδή κάθε ήχο, κάθε φωνή, και την έναρθη του ανθρώπου, αλλά μηχανικά, χωρίς να καταλαβαίνουν τό νόημα, χωρίς να ξέρουν τί λένε. Μπορεί βέβαια ένας παπαγάλος να προδώση κι' ένα μυστικό, αλλά χωρίς σκέψη, χωρίς να τό θέλη, επαναλαμβάνοντας μια κρυφή όμιλία που έτυχε νακούση. Άκόμα και στή συνειθισμένη έρώτηση, «παπαγάλο, θέλεις μαϊντανό ;», μερικοί παπαγάλοι άπαντούν «τον κακό σου τον καιρό !», επειδή τούς τό έχουν μάθει, κι' όχι επειδή ξέρουν τί θά πη μαϊντανός ή πως είναι γι' αυτούς δηλητήριο.

Στό τέλος, ο μικρός μου έγγονός ρώτησε : «Αλήθεια, ποιά είναι ή πατρίδα των παπαγάλων ;». Κι' ο μεγάλος τού άποκρίθηκε : «Ή Παπαγαλλία !». Νά έν' αλογοπαίγνιο που θά τό υψοθετώσε κι' ο Άνακίας.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΜΑΓΕΜΜΕΝΟ ΡΟΔΟ

7.

Ή ώραία νέα τότε τού διηγήθηκε : Ήταν στην ύπηρεσία μίς βασιλοπούλας που την έλεγαν Χαριτίνη, και κατοικούσε στο παλάτι εκείνο που φαίνονταν στην κορυφή τού βουνού, στο νησάκι της λίμνης. Είχε καταφύγει εκεί γιατί την κυνηγούσε ένας έχθρός της, κακός άνθρωπος, που ήθελε να την κημή γυναίκα του, μα δέν τον ήθελε. Για τήν ώρα ήταν σέ ασφάλεια, γιατί ο έχθρός της δέν ήξερε που βρισκόταν' διαν τό μάθαινε όμως, θά πήγαινε στο παλάτι, και τότε ποιάς θά γλύτωνε από τά χέρια του την καλή βασιλοπούλα ; Γιατί δέν είχε στην ύπηρεσία της ποιά μόνο γυναίκες ύπασπίστους.

— Γι' αυτό, εξακολούθησε ή ώραία νέα, πήρα σήμερα μία βάρκα κι' ήρθα εδώ, μήπως έβρισκα κανένα γενναίο κι' ευγενικό παλληκάρι, που να θελήση να διαφεντέψη την κυρία μου, όταν τυχόν ο έχθρός της θ' άρθη να την άνοχήση. Και βρήκα σένα, που είδα πόσο γενναίος κι' ευγενικός είσαι. Θά

θελήσης τώρα, όπως γλύτωσες ξμένα από τους ληστές, να γλυτώσης και τη βασιλοπούλα Χαριτίνη από τον κακό άνθρωπο που θέλει να την πάρη με τη βία ;

— Πολύ ευχαριστός ! αποκρίθηκε ο Φλωράκης. Γύρισε τώρα στο παλάτι και σε λίγο θάρθω κι' εγώ. 'Αλλά, σε παρακαλώ, μην πής τίποτε για μένα στη βασιλοπούλα. Θέλω να της κάμω μια εκπλήξη.

Η ώραία νέα δέχθηκε αυτή τη συμφωνία. 'Αλλά όταν γύρισε με τον Φλωράκη στην ακροποταμιά, είδε πως η βάρκα της είχε λυθεί και την έπαιρνε το ρέμμα μακριά.

— 'Α! φώναξε, η βάρκα μου φεύγει ! Και τώρα πώς θα φτάσω στο νησί, για να γυρίσω στο παλάτι ;

— Μη σε νοιάζει, της είπε ο Φλωράκης, κι' εγώ θα πιάσω τη βάρκα σου και θα τη φέρω πίσω. Περιμένε εδώ.

Και βάζοντας το μαγεμένο ρόδο στο στόμα του, εδμήθηκε να βρεθίη μέσα στη βάρκα και βρέθηκε στη στιγμή. 'Επιασε τότε τα κουπιά κι' έφερε τη βάρκα εκεί που περίμενε η ώραία νέα. 'Ετσι αυτή μπορούσε τώρα να φτάση στο νησί και να γυρίση στο παλάτι. Κι' αποχαιρετώντας τον Φλωράκη τού είπε :

— 'Οπως είπαμε ! Σε περιμένα !

('Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΛ. ΒΑΔΙΝ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Σε λίγο όμως να κι' έρχεται ο θεός Θωμάς πολύ πιο γρήγορα, απ' ό,τι περίμεναν. Αυτό έγινε γιατί δεν χρειάστηκε να πάη ως το χωριό μιά και στη μέση του δρόμου απάντησε τον Καπετάν Χαφούρ και τον σύντροφό του που έρχονταν να τον βρουν μαζί με τον πρόεδρο του χωριού και μεγάλη συνοδεία από 'Αραβες.

Ο Καπετάν Χαφούρ καθώς αντίκρισε τα τρία παιδιά έστράβωσε το πρόσωπό του σά να έλεγε : «Πού βρέθηκαν πάλι αυτά τα ζωντόβολα». 'Ηρθε όμως κοντά τους και άρχισε να τα συγχαίρη για το θάρρος και την καρτεριά τους.

— Μά σού, παιδί μου, είσαι παλληκάρι, είπε στον Γιάννη, κι' ετάν μεγαλώσης θα γίνης περίφημος στρατιώτης.

Είδαν κι' έπαθαν ως πού να φορτώσουν το σκοτωμένο λιοντάρι στο ζώο τόσο ήταν βαρύ. Ο Φραγκίσκος και ο Μεγαλάκης πήραν πάλι τη θέση τους στα δύο ζώα που είχε φέρει ο Καπετάν Χαφούρ και βγήκε η συνοδεία ξεκίνησε με το καλό για το χωριό όπου έφθασε μετά μιάν ώρα.

Εκεί ο Θωμάς Καστέρας αποχαιρέτησε τον πρόεδρο και τους ανθρώπους του και

ξανάρχισε την πορεία του με τα παιδιά και τους δύο στρατιώτες. Ο Γιάννης δεν μπόρεσε να κρατηθή και να μην παραβάλη τον γυρισμό αϊτό τον τόσο ευχάριστο και χαρωπό με την εδοιορία που είχαν

Η ΠΡΩΤΗ ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

—'Ε, πώς τα πήγες, παιδί μου ;—Περιήφηση μπαμπάκι μου !

κάνει ακόμη χθές. Τι διαφορά ! Τώρα καταλάβαινε πόσο είχε κάνει λάθος όταν χωρίς να το καταλάβη έπηρε τον πιό μακρό και δύσκολο δρόμο.

Στον 'Αγιο Φίλιππο όλοι οι κάτοικοι έκαναν θερμάτατη υποδοχή στον άτρόμητο λεοντοθήρα που έλευθέρωσε τον τόπο από ένα φοβερό έχθρό.

Ο θεός Θωμάς και όσοι ήταν μαζί του πέρασαν την νύχτα τους στο σπίτι του γεωπόνου, που έμάλωσε κάπως τα παιδιά γιατί έφυγαν τόσο ξαφνικά, χωρίς ούτε να τον περιμένουν να γυρίση από τα κτήματά του.

Την άλλη μέρα έφθασαν στον 'Αγιο Γερμανό. Εκεί άλλες πάλι χαρές που σκοτώθηκε το φοβερό λιοντάρι. 'Εκτακτες τιμές έγιναν στον Θωμά Καστέρα. Ο Διοικητής βγήκε να τον υποδεχθή, και τον συγχαίρηκε θερμά.

Ο Θωμάς Καστέρας απαντώντας στα λόγια του είπε : Λέγομαι τα συγχαρητήριά σας, κύριε Διοικητά,

από μάλιστα φέρνω από το Βοσ' 'Ιζέλ όχι μονάχα ένα λιοντάρι, αλλά δλόκληρη οικογένεια.

Και λέγοντας αυτά ο θεός Θωμάς έδειξε στον Διοικητή τους τρεις άνιψιούς του, που στα πρόσωπά τους η μεγάλη χαρά είχε σβύσει κάθε σημάδι της στενοχώριας που είχαν τραθήξει όλον τον τελευταίο καιρό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΒ'

Μετά δέκα χρόνια

Και τώρα, αγαπητά μου παιδιά, αν θέλετε να μάθετε τι απόγιναν οι τρεις μικροί μας φίλοι, έλάτε μαζί μου στο 'Ελ 'Οστάνα που βρίσκεται στον δρόμο της Βίσκρας μεταξύ Βίσκρας και 'Ελ Καντάρας κι' ως περάσουμε μαζί στην έπαυλη του Καστέρα.

Πριν ακόμη διαβήτε την πόρτα θα ιδήτε μιά τάξη μεγάλη και πως όλα είναι περιποιημένα, πολιτισμένα και στη θέση τους. 'Αρκεί μονάχα να ιδήτε την κομψή έπαυλη και τα πυκνά δλοπράσινα δένδρα που την κυκλώνουν : ευχάλυτους και μεγαλόπρεπες φοινικίες που κάτω από τήν σκιά τους μεγαλώνουν πάλι άλλα δένδρα όπωροφόρα, μηλιές, ά-

πιδιές, καρυδιές και παρόμοια.

Μπορείτε μάλιστα να μπήτε έλευθερα στο σπίτι, γιατί η φιλοξενία είναι πατροπαράδοτη στην οικογένεια Καστέρα κι' όποιος κι' αν είναι γίνεται πάντοτε δεκτός με μεγάλη προθυμία. Ο κύριος του σπιτιού είναι ένας άντρας πρόχαρος και μεγαλόσωμος. Θα σας σφίξη το χέρι και τρεις νέοι με εδγενικούς τρόπους θα έλθουν να σας χαιρετήσουν. Είναι και οι τρεις τους, δυνατοί και γεροί.

Αφού ξεκουραστήτε και φάτε στην μεγάλη τραπέζια του σπιτιού, αν θελήσετε να μάθετε τίποτε περισσότερα από την τόσο εδτυχισμένη και εδγενική αυτή οικογένεια μη φοβηθήτε πως θα φανήτε άδιάκριτος. Ο φίλος μας ο Γιάννης με μεγάλη χαρά θα σας διηγηθή όσα συνέβηκαν από την άξιολημνησμένη εκείνη νύχτα που ο θεός τους ηύρε τους μικρούς άνιψιούς του στην κορυφή του Βοσ' 'Ιζέλ.

'Ακούστε λοιπόν.

Στην αρχή ο λεοντοθήρας βρέθηκε σε κάποια άμμηχανία. Δεν ήξερε κι' αυτός τί να πρωταρχίση με τους τρεις μικρούς του άνιψιούς που έντελώς ξαφνικά η θεία Πρόνοια τού έριξε στην άγκαλιά του. Όλη του η περιουσία δεν ήταν παρά λίγες χιλιάδες φράγκα. Το δέρμα του περίφημου μαύρου λέοντα έπούλησε ο Θωμάς Καστέρας, μα για μικρό ποσό σ' ένα έμπορο δερμάτων, στην πόλι Κωνσταντίνα. Για να μπορέση όμως να αναθρέψη και να μεγαλώση τα τρία παιδιά, ο Θωμάς ως τη στιγμή εκείνη δεν είχε ποτέ σκεφθή για το μέλλον του, γιατί όπου κι' αν πήγαινε, όλοι τον δέχονταν με χαρά. 'Αν ήθελε μάλιστα θα μπορούσε να ζή όλο το χρόνο περίφημα χωρίς να ξοδεύη μιά πεντάρα, πηγαίνοντας τότε έδω και πέρα εκεί, πότε στον ένα φίλο του κτηματία και πότε στον άλλον. Γιατί όλοι επιθυμούσαν να περιποιηθούν τον άτρόμητο αυτόν κυνηγό που ήταν έτοιμος να ριφονικινδυνεύση τη ζωή του για τους άλλους.

'Αλλά ο Θωμάς Καστέρας όχι μόνον δεν καταδεχόταν να περνάη μιά τέτοια ζωή, σάν παράσιτος, αλλά είδε πως δεν ήταν δυνατόν να σέρνη τ' άνίψια του από πόλη σε πόλη. Για πρώτη φορά σκέφθηκε τότε ν' αφήση την επικίνδυνη δουλειά του και να πάρη ένα κτήμα να το δουλέψη εδπως τον συμβούλευαν όλοι.

Φυσικά όλοι οι φίλοι του τον βοήθησαν στη νέα του εργασία. Όπως μάλιστα πράτεινε ο Γενικός Διοικη-

τής της Βίσκρας το Δημόσιο παράχωρησε στον Θωμά Καστέρα, για όσα είχε κάνει προς το κοινό καλό, πενήντα στρέμματα από τα πιό καλά χωράφια στην περιοχή της 'Ελ Ουτάνας.

Αυτό όμως δεν έφθανε· χρειάζονταν ακόμη κεφάλαια για να χτίση ένα σπίτι και άποθήκες, ν' αγοράση ζώα και ό,τι άλλο έπρεπε ναχρη για να καλλιεργήση το κτήμα του. Δηλαδή τού χρειάζονταν δεκαπέντε ως είκοσι χιλιάδες φράγκα. Πού θα τα έβρισκε ;

'Αλλά να, πού ο θεός βοηθάει τους καλούς ανθρώπους.

Εκεί που ο Θωμάς Καστέρας σκεπτόταν πως να βρη τα χρήματα, ο ταχυδρόμος τού έφερε ένα περίεργο γράμμα. 'Ηταν ένας χοντρός φάκελος, σκεπασμένος δλόκληρος από γραμματόσημα και μ' ένα σωρό διευθύνσεις έπιγραφές και σημειώσεις πουδειχναν πως το γράμμα είχε πάει κι' είχε έλθει σε πολλά μέρη και πούκαναν την πρώτη έπιγραφή να μη διαβάζεται πιά. Το γράμμα άπευθυνόταν στον Γιάννη Καστέρα, χωρίς δυο δλόκληρους μήνες να μπορή να τον βρη, γιατί καθώς ξέρουμε ο μικρός μας φίλος κυνηγούσε κι' αυτός το θείο του.

Στο γράμμα αυτό ο κ. Κασούτης έφοπλιστή στην Μασσαλία, άνήγγελε στον Γιάννη Καστέρα, για το μακαρίτη 'Αντόνη Καστέρα, δι' ο πλοίαρχος Μάριος Γαστάλης πέθανε ξαφνικά στο πλοίο «Γαβριέλλα»

και πως τού άφησε στην διαθήκη του είκοσι χιλιάδες φράγκα για την τιμιότητα που έδειξε ο μικρός όταν βρήκε το πορτοφόλι του πλοίαρχου μ' ένα μεγάλο χρηματικό ποσό και τού το επέστρεψε άνέγγιχτο. Ο κ. Κασούτης λοιπόν έγραφε δι' ός έκτελεστής της διαθήκης τού πλοίαρχου Γαστάλη έστειλε στο όνομα του Γιάννη είκοσι χιλιάδες φράγκα στην Τράπεζα της 'Αλγερίας. Τα χρήματα αυτά ο Γιάννης θα μπορούσε να τα πάρη άμέσως είτε από την Τράπεζα της 'Αλγερίας είτε από το όποιοκάνοτα στήμα της στην Κωνσταντίνα.

Νά λοιπόν, πού τα χρήματα του καλού πλοίαρχου ήρθαν στην κατάλληλη στιγμή για να βολέψουν την περίσταση.

('Ακολουθεί)

KIMON AAKIANS

ΓΙΑ ΤΑ ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΤΟΥ ΥΠΝΟΥ

'Ανέδυσες άπ' το βυθό του ύπνου μ' αστέρια και κοχλία μέσ' στα χέρια και, μέσ' στα μάτια σου, τη σκοτεινή θροσιά

των θαλασσών.

Καθώς τ' άνοίγεις, θέλω πρώτος να δεχτώ το βλέμμα των' μήπως συλλάβω, προτού σβύση, το νόημα του κόσμου που σ' εκράτησεν δλονυκτίς.

Σ. τ. Α.— Μιλήσαμε τελευταία για τον 'Υπερρεαλισμό. Νά, ένα ποίημα νέου ποιητού, τού κ. Μάτσα, που είναι σχεδόν όπερρεαλιστικό, αλλά και σχεδόν... άριστούργημα.

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΟ

Κινεζάκια, προσφυγόπουλα τού κινεζοϊαπωνικού πολέμου, που περιμένουν να πάρουν το συσσιτιά τους.

ΣΕΛΙΣΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΕ ΠΕΡΙΜΕΝΕ ΦΕΤΟΣ...

Με περιμενε φέτος κ' είχε μήνυμα
Τό νησί στολισμένο πρασινάδα κ' ά-
Γιά να στήσουμε πάλι το δικό μας
'Απ' το προδο ξημέρωμα, ως το ύστε-
Μόλις πάτησα χόμα, μάνταμόσαν οι
Κι' άρχινήσαμε τρέλλες, το χορό τόν
Με τόν κάρναρο, τάσπρα, το λαγό το
Με τα πεύκα, τα χόρτα κ' η ψυχή μου
Μά σέ λίγο τά πεύκα, τά σμαράγδινα
Με τυλλξαν σόνειρου τη ζωή την ά-
Κι' ως που άντήχησε πάλι της αύγης ή
'Ηχος ξένος δέν ηρθε τη σιωπή να
Μελέαργος [B]

ΤΟ ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΝΗΣΙ

Ο ήλιος γέρνει στη δύση του. Όλα
γύρω στη φύση παίρνουν ένα μαβί χρώ-
μα, που τυλίγει την ψυχή μου σ' ένα
πέπλο μελαγχολίας και την μεταφέρει
σε κόσμους άπόκοσμους κ' άνειρεμένους.
Με τη λευκή μου βαρκούλα ταξιδεύω
προς τό άγαπημένο νησί. Γύρω μου πε-
τούν άσπρα πουλιά κ' ή βαρκούλα πε-
τά κ' αυτή πάντα στα κύματα. Φθάνω
στο νησί μου και κηδύω στην άμμουδιά
του. Κάθουμαι σέ μιά άμνη και βυθίζω
το βλέμμα μου στο βαθυγάλανο της
θάλασσας. Το χλωμό φως τού φεγγα-
ριού παίζει με τη θάλασσα, σκορπί-
ζοντας πολύτιμα πετράδια στην ύψη
επιφανεία της κ' ή θάλασσα παίζει με
την άμμουδιά, ψιθυρίζοντάς της μαγι-
κά τραγούδια.
Έξαφνα μένω έκστατική. Μέσα από
κάποιο κήμα προβάλλουν νεράιδες. Έρ-
χονται σιμά μου κ' άρχίζουν να χο-
ρεύουν. Τα μακρύνά κ' έξέλιξαν μαλλιά
τους κυματίζουν στο χάδι τού άέρα και
τά κορμιά τους λικνίζονται στο ρυθμό
μιάς υπερκόσμιας μουσικής. Τα σώματά
τους είναι άγλα, άερια, κ' άνάμεσα
άπ' αυτά, σάν από διάφανο κρυστάλλο,
βλέπω τη θάλασσα, την άμμουδιά, τό
φεγγάρι. Άδεια ριγώ κ' άνοιγω τά
μάτια, γεμάτη από κατάπληξη, φόβο και
θαυμασμό. Μά να! ό χορός τελειώνει
κ' οι νεράιδες μ' άντάλαφα βήματα

φεύγουν. Μαγνητισμένη τις ακολουθώ
και φθάνω στο δάσος. Έκεί χάνονται
μα έγώ προχωρώ μέσα. Πού και πού
ξεφεύγει καμιά άσημένια άχτίδα από
τά πυκνά φυλλάματα τών δένδρων κά-
νοντάς με ν' άναπνέω τρομαγμένη. Προ-
χωρώ όλο και πιο βαθειά. Φθάνω στο
βαθύτερο σημείο 'Απόλυτο σκοτάδι έ-
πιπικναι έκεί, μα έξήφνου φως ξεχύνε-
ται δλόγυρα. 'Απ' όλες τις μεριές τού
δάσους έρχονται παιδάκια μικρά, τρα-
γουδώντας. Με πίνουν από τό χέρι
και με σέρνουν σ' ένα χορό τρελλό. Ζα-
λισμένη από τό άδιάκοπο έκείνο στρι-
φούρισμα πέφτω κάτω κ' έκείνα φεύ-
γουν πάλι με τρελλά γέλια. Μένω μο-
νάχη. Σηκώνομαι και μ' άρχά βήματα
γυρίζω στην άμμουδιά. Προχωρώντας
άκούω τις χαρούμενες τριλλίες τών άη-
δονιδών. Μπαίνω στη λευκή μου βαρκούλα
και με ράθυμη ψυχή γυρίζω στη ζωή.
Σύλβια [B]

ΕΜΜΕΤΡΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Κώστας λέει στο φίλο του :
«Δέν ντρέπεσαι Τονό
να πάρης μόνο έντεκα
εις τό ένδεικτικό;»

—Μά έν να πάρω άριστα
δέν κόβεται, τι φταίω ;
λέει ό Τονός, «Με είχανε
γοιμαμένον τελευταίο ! ! . . .»

Δευτή Καμέλια

ΑΠΟΣΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 289ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

Προταθέντος την 5 Αύγουστου 1939 προς εβ-
ρασιών τών Λύσεων τών εις τά φύλλα της Διαπά-
λασις Αύγουστου 7)ρίου, 8)ρίου και Νοεμβρίου
1939 δημοσιευσιών 191 Πνευματικών 'Ασκή-
σεων.

(Οι ακολουθούδης έκαστον όνομα τρεΐς
άρθμοι σημαίνουν : ο πρώτος τάς εθραει-
σας άρθάς Λύσεις, ο δεύτερος τά Εθσημα
Λύσεων και ο τρίτος τά Εθσημα Έπιμο-
νής, συμπήνας με τόν 'Οδηγόν τού Συνδρο-
μητού, Κεφ. Α', § 26.)

Οι 'Ισοτίμοι όλων τών τάσεων έχουν
τό δικαίωμα, οι μόν τού Α' Βραβείου να
δημοσιεύσουν την εικόνα τών επί πληρωμή
δρ. 40 διά τά έξοδα τού κλάσ και ναγορά-
σουν, εντός τριμήνου τό πολύ από σήμερα,
(διότι κατάπιν παραγράφεται τό δικαίωμα
τούτο,) ένα ολονθήπου θέλου τονον «Δια-
πάλασις» τών έτών 1894 — 1939 (Β' Πα-
ρτοδος) με έκπτωσης δέκα πάντα (15) δραχ-
μών. Οι τού Β' Βραβείου ν' αγοράσουν ό-
μοιον Τόμον με έκπτωσης δέκα (10) δρ. και
οι τού Γ' με έκπτωσης πάντα (5) δρ. 'Ιδς και
'Οδηγόν Συνδρομητού, Κεφ. Ε' § 6 και 7.)

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (άπό 15 έτών και άνω, κα-
θός και όσοι δέν έσημασαν ήλικίαν).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Δουλούδι
τών 'Αλκων 178, 18.9.

'Ισοτίμοι : Πρόμαχος της 'Ελευθε-
ρίας 178, 18.9. Ρεπόδτες, 178, 18.9. Δα-
φνούλα, 170, 17.9. 'Ηλιοπερίχνη, 178,
18.9. Δάφνη, 184, 19.9. Ρήγισσα 'Ανε-
ρούσα, 177, 18.9. 'Αδολάφ, 184, 19.9.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Σείριος,
151, 16.9. 'Ασπίδα, 160, 16.9.

'Ισοτίμοι : Άλέν 'Αριστοτέλ, 165,
17.8. Σπογγολιεύς τού Αιγαίου 157,
16.8. Λευκή Καμέλια, 160, 16.9. Μαχα-
ρανή, 169, 17.8. Σίφωνας, 161, 17.9.
Δοξαμμένο 'Ακρωτήρι, 171, 18.9.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : 'Ανευ Κόγ-
κα, 145, 15.8. 'Αρμα της Νίκης, 144, 15.7.
Αιλή Τσελίκα, 184, 14.9.

'Ισοτίμοι : 'Ασπρος Γλάρος, 145, 15.9.
Γκάλικ, 147, 15.7. Νυχτοτράγουδο,
152, 16.9.

ΕΠΑΙΝΟΣ : 'Ελληνοπούλα, 180, 18.9.
Γελαστός 'Αντιπλάισχος, 123, 18.7. Ρι-
χάρδος Λεοντόκαρδος, 117, 12.9.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Προσποδοφό-
ρος, 49, 5.2. 'Αλέξ. Ν. 'Ανδρόνικος, 3, 1.1.
Ροζελάντια, 84, 9.4. Σουσουράδα, 83, 4.2.
Βοσκωρούι, 13, 2.1. Μικρός Ζωγράφος,
10, 1.1. Μόνα Αίξα, 53, 4.2.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (14 έτών και κάτω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Τριανταφυλ-
λάκι, 163, 17.9.

'Ισοτίμοι : Νησεύς, 158, 16.7. Αιγατο-
πελαγίτης, 156, 16.9. Σκουρινοπούλο, 159,
16.9. 'Εγώ, 151, 16.9. Αίγλη, 181, 19.9. Ρο-
βινών Κροθός, 164, 17.9. Προδικου-
λης, 175, 18.9. Μορφεύς, 155, 16.9. Κε-
φαλλονιπούλα, 151, 16.7. Αλεξανδρι-
νός, 155, 16.9. Μικρούλα Ντόριτ, 167,
17.9. Γαλανομάτα, 156, 16.8. Νυχτολού-
λουδο, 151, 16.9. 'Ασπρο Κουνελάκι, 183,
19.9. Μουσίκου, 148, 15.9.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Μικρή
Καλλιτέχνης, 132, 14.8. Μαρίδα τού Φα-
λήσου, 105, 11.8.

'Ισοτίμοι : Στάβη, 131, 13.8. Μαρία
Συγκλητική, 117, 12.9.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Αδγή, 110,
11.8. Α. Πατάνης, 96, 10.9.

ΕΠΑΙΝΟΣ : 'Αλιεύς τού Αιγαίου,
73, 8.3. Μπεμπέκα Μανδαλάκη, 69, 7.6.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Γ. 'Εμ. 'Ακο-
στολίτης, 49, 5.3. Κόττοφας, 35, 4.2.
Μαρίν Ντάλ, 13, 2.1. Νσλός, 30, 3.2.
'Αργουτολάκι, 84, 4.4. Στραβόβυλο, 15,
2.1. 'Ιβανός, 27, 3.8. Πολυτέλην Κο-
κουβίνου, 22, 3.1. Νεφέλη, 60, 6.4. 'Αρ-
τανιάν, 34, 4.2. Μάγκας, 43, 5.4. Σπί-
θα, 21, 3.2. Αιθήρ, 12, 2.1. Νέλλυ, 25, 3.1.

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

'Αθήναι, 42 δόδος Εβρηπίδου
την 23 Σεπτεμβρίου 1939

ΑΦΟΓ Έγινε κ' ή 44η Κυριακή, δέν
μένουν γιά τόδο τό χρόνο παρά τάποτα-
λάσματα κανόνος άκεία Διαγωνισμού Λύ-
σεων. Γιατί τού Διαγωνισμού πρής σύνθε-
σιν 'Ασκήσεων θά δημοσιευθών σ' έν από
τά πρώτα φυλλάδια τού Δεκεμβρίου. Φάτα
να μετρηθών όλες οι 'Ασκήσεις τού καθε-
νός συνάτη τού θά έχουν δημοσιευθεί ως
τις 30 Νοεμβρίου, και τότε θά προκηρυ-
χθ ή κ' ο νέος έτήσιος Διαγωνισμός γιά
τις 'Ασκήσεις τού 1941, ώςτα να λάθουν
μέρος σ' αυτόν κ' οι νέοι συνδρομητάι,
χωρίς να περιμένουν ένα δλόκληρο χρόνο.
Χωριστά, άνασείται, αλλά σκεδόν συγχρό-
ως, θά δημοσιευθών και τάποταλάσματα
τού Διαγωνισμού Καλλιγραφίας τού είναι
μαζί με τόν Διαγωνισμό 'Ασκήσεων (κατά
την προκήρυξη δηλαδή, οι Συλλογές θά
κριθών και ως γραψίμο). Τώρα σάς θυμί-
ζω πώς ή προθεσμία όλων τών 'Εκτάκτων
καλοκαιρινών Διαγωνισμών λήγει την 31
'Οκτωβρίου. Της «45ης Κυριακής» άργύ-
τερα : 30 Νοεμβρίου.

Μηνή Βιγνούντα, έ κ. Φαίδων κ'
οι άλλοι όλοι σ' εύχαριστούν. Είδα τι θά-
ρατα τού πέρους στο χωριό με τούς ά-
πλοτικούς άρθόπους και τά καλά ήμερα
έξω. Γιά τη μέθοδο Γαλλικής τού με ρω-
τή, δέν την ξέρω, αλλά θά είναι καλή
αφού σέ ώφέλησε τόσο. Μόνο οι λύσεις
γράφονται στο λυσόχαρτο—και σού έστει-
λα—οι άπαντήσεις τών άλλων Διαγωνι-
σμών σέ χαρτί δ,υθήςπου.

Ναι, στο 29ο, 'Εθνηδόν 'Ιδεώδες, ο-
πάρχει ο μθος τού λές, αλλά μου φαίνε-
ται περίεργο να τόν βρισκας άντικατα-
γωγικό. . . . Ο 'Εκφυλισμός τού Μάξ Νορ-
ντάου έκαμε έντόπηση στην εποχή του,
άλλα σήμερα διαβάεται; με μεγάλες επι-
φυλάξεις. «Στίγματα» άποφαισιού μπορεί
νάχουν όλοι αυτοί οι συγγραφείς τού τούς
έσημαζεις, άλλ' αυτό δέν έμποδίζει να εί-
ναι έξοχοι και μερικοί μεγάλοι.

Πολύ μ' εύχαριστήσες τού γράμμα σου,
Καίτη Βενεού, και θάθελα να τού γρά-
ψης στο 45ης συγχρότως. Ναι, τού γράμμα
σου είναι από 14 Αύγουστου και τό έλαβα
ματά ένα μήνα! 'Αν τού γράψης συχνά,
και με προσοχή, θά δυναμώσης και στην
εθνογραφία τού είσαι άδύνατη. Εικόνας
παιδών έν τού φυσικού και άλλες μού
στέλνουν πολλά διαπλοσπούλα! άλλα δέν
πληρώνουν τίποτα» δας μάρτσου, τις
δημοσιεύω χάρισμα κ' εύχαριστώ μάλιστα
τούς «άνακοινούντας».

Φωτισέ 'Αστέρα, πολύ καλοί οι βαβί-
μοί σου, εδγε. Έννοια σου, και με τό νέο
σου ελληνικό ψευδώνυμο θά γίνης γρήγο-
ρα γνωστός, και πού πολύ μάλιστα άπ-
σο σίχες γίνεις με τό ξενικό σου. Στα τυ-
πογραφικά Αθήν, ή σωστή λέξη μπορεί
να διαφέρ από τη λατινασμένη κατά ένα
ή δύο γράμματα, αλλάγές όμως, όχι προσ-
θήκης. Άδθος δέν έχει γίνεις, τά κενά εί-
ναι δέκα.

Χαίρω πολύ, Θέτις, τού μπαίνεις τώρα
και στην κίνηση. Σού ένέκρινα τό ψευ-
δώνυμο και σού έστειλα 10 τετράδια. Θυ-
μηθείς πολύ καλά τόνονα της μαμπας σου,
πού ήταν άλλοτε συνδρομητήρια, και νομί-
ζω πώς είχες και ψευδώνυμο. Να τού γρά-
ψης συχνά.

Τά έλαβα όλα, Καμέλια, και χάριχα
πού με ξαναθυμήθηκες. Η άλήθεια είναι
πώς όποιος θέλει να τού γράψης, βρισκει

καιρό και τό χειρόνα και τό καλοκαίρι.
Σέ χαριστούν όλοι και σέ περιμένουν.
'Ανόνημη Διαπλοσπούλα και Σανθέ
'Ισπότη, έλαβα τό κοινό σας γράμμα κ'
έξετέλεσα τις παραγγέλεις σας. Πήτε στον
έδδαλο πώς τόν φυλλάδιο πολύ εύχαρί-
στος. Με τη βάρνα τού σάς πήραν οι γο-
νείς γιάτι προεβισθήκατε με καλό βαθμό,
με τά ποδήλατά σας και με μερικούς τό-
μους μου, φαντάζομαι τί ώρατα περνάτε
στο Φάληρο.

Χαίρω, Θεομή Πατριώτισσα, τού με
θυμάσαι πάντα, και μ' εύγνωμονείς μάλι-
στα γιά τις τόσες εύχαριστήσεις τού σου
έδεις τού κάθε μου φυλλάδιο κ' ή άλλη
λογγραφία σου με διαπλοσπούλα. Να σου
έξω τό νεογέννητο άδελφάκι, τού μέλλον
Διαπλοσπούλα—τι χαρά! Η ταίνια χρη-
σιμείσι δταν παραγγάλλη κανένας να τού
στείλω κάτι, να όπως τώρα σου τό 32ο
φυλλάδιο. Γιατί άντι να φάγης να βρω
τη δειδυσή του και να τη γράψω, καλ-
λά την ταίνια έτοιμη και τελειώνει.

'Αηδών της Τήνου, εύχαριστώ γιά τό
ξσοπάθωμα. Καλά ως θέματα τά σκίττα,
άλλα κωμωμένα άπειρα. Πολλά μαύρα,
πολύ χοντρές γραμμές. Τό «στον κίνδυνο
τού σάθηροδρόμου», τού είναι καλή σύνθε-
ση, με πολλή κίνηση, ως ξαναγίνη με
γραμμές λεπτότερες, πρ πάντων οι ρά-
γιες κ' οι ρόδες τού κάρρου.

Είδα, Νυχτερίτσο Μύθος, τι ώρατα
περνάς στην Κηφισιά και πόσο σου άρ-
σει ο τόμος μου τού άγόρασες. Κάνεις ό-
μως πολύ καλά τού διαβάεις και Μαθη-
ματικά. 'Ε, αφού ή άδελφή έραβα τό ψευ-
δώνυμο σου και «τό είπες τόν κόσμο»,
έπρεπε να τό αλλάξης. 'Εξετέλεσα.

'Α, και τό δικό σου ψευδώνυμο, Πλη-
γαμμένη 'Αεεέ, «τό έφει έλος ο κόσμος»;
Να τό αλλάξης λοιπόν δταν θά έλθης να να-
νεώσης τήν συνδρομή σου και να έγγράψης
τούς πέντε φίλους σου. Γερό, άλήθεια ξα-
σπάθημα. 'Εχω κ' ένα παλαιότερο γράμ-
μα σου, άλλα δέν πρόφασα να πάνθησω
σ' αυτό, γιάτι έλαβα τό νέο. 'Ετσι λοι-
πόν, δέν θά με άποχωρισθής «ποτέ τών
πατών»; Τι καλά!

Κόμη της Φαίδρας, σου ένέκρινα τό
ψευδώνυμο—άλλα γιάτι άγορίτικο, άποδ
είσαι κορίτσι;—και σου έστειλα τέσσερα
τετράδια. Πραγματικώς, έκτακτα πέρους
τό έφτετικό καλοκαίρι, και σου εδχομαι
τού χρόνου καλύπτω—άν μάλιστα τόν πο-
λύ καλό σου βαθμό 17 1/2 τών κάμης 20
κατά την έπιθυμία σου. Πώς και τά 15
χρόνια σου τά έκαμες 16; 'Όλο και πε-
ρισσότερα, έλο κ' άνώτερα. . . .

Λαός Ηπειρώτη, δέν ξέρω έν ο Ναπο-
λέων Διαπαθώτης είναι και μουσικοσυνθέ-
της, ούτε θυμηθεί κανένα μουσικό κομμά-
τι του. Μήπως αυτό είναι από άλλον σέ
στίχους δικούς του; Δέν ξέρω επίσης αν
θά εκδοθών τά έργα τού Ριάδη. 'Αλλά να
τά παρουσιάζουν άλλοι γιά δικά τούς δέν
πιστεύω.

Και τώρα, μόνο σύντομες άπαντήσεις :
'Εβγενή 'Ισπότη, θά σ' έβλεπα με χα-
ρά έξετέλεσα τις παραγγέλεις σου κ' έχω
δλόλοπο στη διάθεσή σου δρ. 5.—Προ-
σοκείνα, πολύ άρωται οι σκαπύ τού Συλ-
λόγου τών «Φοινίκων» κ' έλπίζω να έρ-
γοσθήτε έλοι γιά την προχαιματοποίησή
τους.—'Ολυμπιονίκης, τά έλαβα όλα, πε-
ριμένω και τό έκτενέστερο γράμμα σου,
μα όχι πάλι μετά δύο μήνες.—Βασίλισ-
σα τών Ρόδων, έλαβα και τό τελευταίο
σου γράμμα από την έξοχή και τώρα σέ
περιμένω δέν βλέπω καμιά άνάγκη νά-
λάξης τό φάτι σου ψευδώνυμο.—'Αιμα-
λία Χόβ, πολύ καλός ο βαθμός σου, εδγε

έλπίζω να μην άργήσης να τού ξαναγρά-
ψης.—Κόμη Μοντεχόστα, σου ένέκρινα
τό ψευδώνυμο» άρωτες οι φωτογραφίες,
άλλα πολύ μικρές τή μια—με τό παιδί
μόνο του—πού είναι καθαρώτερη, θά τη
μαγαλώσω.—Κόμη, έχει καλώς «Ζερβόι»
είναι πολλοί ο «Κατάρτας» θά τελειώση
πού γρήγορα» τό μύθο στείλε τον γιά τη
Σελίνα.—Χρυσή Πεταλούδα, χαίρω πολύ
έίδα τί ώρατα τού πέρους στην 'Υδρα'
θ, σίγουρα ή δουλειά θά πάη καλά! . . .
—Σαλονίτισσα, παραστικά τού μπαμπά'
άπό τούς συγγραφείς ατόους, ούτε ο ένας
ούτε ο άλλος είναι γιά την ήλικία σου.
—Μίς 'Ηγη, με γιάτι λοιπόν ή κινωφό-
για ποδιά τού σχολείου, ή μπλέ με τό ε-
σπρο σφιρήτι. . . .—Καροβόσκουλα, καλά
οδύ είπες ο μπαμπάς να μην αλλάξής ψευ-
δώνυμο δέν περάζει τού τ' έραβα.—
Στοιχειώμένο Δάσος, έστειλα ο τετρά-
δια πρής της μήρας σου άδελφής πρής με
χαρά θά τη δεχθώ.—'Ασπρο Κουνελάκι,
πες και φάρμα και κωνήν; μπράβο! ά-
λήθεια, ή καθαρεύουσα δέν μιλείται—Τά
γράμματα τού έχων έντυπώσεις από την
'Κυριακή», τά φυλλάξα γιά τό έρχόμενο,
να τά έδομα έλα μαζί!

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ός σήμερα έλαβα και τό 45ης :
«Θάθελα», «Αυ άνέκδοτα τού Φραδαρι-
κου», «Ο θάνατος τού Στρατιώτου», «Τό
σμηρόλοτο τών ποντικών», «Σκλόδες ψο-
χές», «'Αλκιβάδης», «Θεοί», «'Από τό
Φαίδρα», «Τά δύο σακκούλια», «'Ανέκδο-
τα από την παιδική μου ζωή».

Η Διαπάλασις άποδέχεται τούς φίλους
της : 'Αθανάσιον Διάον (μπορείς να πά-
ρης τό ψευδώνυμο τού θέλεις, άλλα γιά να
έχης και τά δυό, πρέπει ν' άνανεώσης έν
κομμά κ' αυτό τού έχεις) με τό δπόλοπο
βουίκα (4 τετράδια), Πειριώτισσα (15-
στειλα τετράδια θά έδω και θά διαλέξω
οι φωτογραφίες γιά τόν Διαγωνισμό μπο-
ρεί να είναι 6Χ9, άλλα και μεγαλύτερες
δέν περάζει) και τού σκίτσου επίσης τό
μέγαθος είναι άδιάφορο» θά τό μικρό και
τό μεγάλο τού κένω σου θέλω) Σκουρι-
νόπουλο (έλαβα 20 δραχμές κ' έξετέλε-
σα» πόσα τετράδια «Βενόπουλος» θέλεις ;
δύο τρία πέντα θά ήθάρκουν) τό ΚΙ στο
έρχόμενο) Πράσινο 'Αλόγο (τετράδια έ-
στειλα) Στέφανον Βαλαβάνη (και τού
δικού σου σκίτσου, σ'τά ψηλά βουίκα, οι
γραμμές πολύ χοντρές τά δέντρα π.χ. τού
βάθους έπρεπε να είναι πολύ λεπτότερα)
Βοσκωπούλα (και τις δικές μου ούχες
γιά τη γορτή σου) Δοδωναίον (λυσόχαρ-
το έστειλα) Σείριος (λύσεις έλαβα ή άγ-
γαλία δημοσιεύθηκε) 'Ηλιακίδα (έλαβα
και τη γελοιογραφική σου) άρωται καλή
είναι) Τάσος (θά σου άπαντήσω στο έρ-
χόμενο) Φαίνα (σου έστειλα 7 τετρά-
δια με τις 10 δραχμές τού έλαβα) 'Αρ-
ροπορίαν (φυλλάδιο και τετράδια έστει-
λα περιμένω) Μουσιτάνη (έστειλα λυσό-
χαρτο τμήματι 4,50 κ' έχι 3,50) Μικρόν
Διαβολάκιον (έστειλα τά 4 φυλλάδια) άλ-
λά τό Αιτιγμα τί να τό κάμω; και γιάτι
δέν άνανεώσης τό ψευδώνυμό σου γιά τό
1940; 'Ισπότην Λαγναστέρ (περιμέ-
νω) Σανθέν Οικονομούλα (έστειλα στη
Νεφέλη άκμήν 10 τετράδια) Μήδεν
'Αγαν (έλαβα, περιμένω» πρής πέρους στη
θήθα) Μιχαήλ Γιαννογιάννη (έδωσα
τά φύλλα Αύγουστου και Σεπτεμβρίου)
Παπουτσιώτην Γάτον, Βαλεντινόν,
Βέρθερον κλπ. κλπ.

Είς όσας έπιστολές έλαβα μετά την 15
Σεπτεμβρίου θάπαντήσω στο έρχόμενο

